

Yêu đến chết

Cô tự tử, nhưng đến Diêm Vương cũng từ chối cô. Dư luận không ngừng đả kích. Cô ngu, cô vì anh người không vì cô, cô bất hiếu, cô ích kỷ. Tất cả mọi tội lỗi đổ dồn về vai cho cô gánh.

Anh hiển nhiên cũng biết, đêm đó cô có gọi, nhưng anh không bắt máy. Thầm nghĩ lại than vãn khóc lóc nín kéo mè nheo. Có phải là người yêu nữa đâu mà phải cố gắng chịu đựng những giọt nước mắt yếu đuối...

Lầm lũi quay về cuộc sống thường nhật, khóc cũng đã đủ, chết cũng đã chết, chầm hết cũng chẳng được, đau khổ vẫn mãi cứ giày vò, cô học được phải sống thật tốt, cắt vôi mái tóc vốn thừa thớt, bôi trét lớp son màu hoa hồng, nhìn trước gương. Tưởng tượng đang đối diện với anh, cô mấp mé khoé môi màu đỏ thắm: “Anh hối hận khi bỏ em chưa?”

Đêm nay dưới ánh đèn bắt mắt, mặc cho vết cắt trong tim đang hành hạ, mặc cho ngã vào vòng tay ai, cô cũng sẽ cố quên đi tất cả. Chục người chen lấn nhảy nhót theo điệu nhạc, vài cô gái trên sân khấu ăn mặc mát mẻ nóng bỏng đang khêu gợi, DJ chơi bài hát cực mạnh, ánh đèn sáng chói, dòng ng như vỡ oà mọi cảm xúc, la hét, cháy hết mình. Nhìn đời, nhìn vòng tay nụ hôn trao nhau vồn vã, mà sao cô thấy thiếu quá. Chọn 1 góc ở quầy bar, nhìn người ta hoà quyện vào nhau, nhìn ánh sáng thay màu, nhìn lệ tràn ướt mi không ai lau, cô muốn say, để quên anh, ng cũng làm cô say không đứng dậy được. Nhếch mép: “Lấy độc trị độc”.

Cũng đêm nay. Dưới ánh đèn le lói, anh lẻ loi giữa 1 quán cóc ven đường, nhớ khi đó anh đạp xe chở cô đi giữa dòng đời nhộn nhịp mà sao thấy bình yên đến lạ, nhớ khi đó chỉ nghĩ tới cô, bao gian khổ anh đều vượt qua. Lúc trước chỉ vài ba hàng ghế vắng vẻ, vài ba giọt mưa tẻ nhạt, nhìn đời, nhìn từng vòng xe đạp cứ xoay rồi nhỏ dần và mất hút, chiếc áo mưa xanh đỏ, anh thấy cũng đủ rồi. Nay anh có trong tay mọi thứ, tiền, nhà, và vợ sắp cưới nhưng lòng vẫn vô chừng và trống trải lắm...

Vẫn là đêm nay, 2 con người vốn dĩ đã nghĩ mãi thuộc về nhau nay hoá xa lạ nhưng cuối cùng họ vẫn yếu đuối như nhau, vẫn mượn rượu để quên đi đối phương. Âu chỉ khác nhau, anh thầm lặng, bồi hồi nhớ lại thời sinh viên,

chiếc xe, li rượu đỏ và cô. Còn cô giả tạo, đau khổ sống thử cuộc sống nhộn nhịp của anh, đồ hiệu, nước hoa bạc triệu, rượu tây, tiếng nhạc xập xình, đôi tình nhân, cặp bạn tình đưa nhau từng ánh mắt đắm đuối và tất thảy hàng vạn mảnh kí ức về anh...Nơi kí ức anh cùng cô cùng trải qua đời sống cùng cực, dù trời có sập, có mưa to cô vẫn yên tâm vì có anh thăm ôm cô trọn vào lòng dù trong giấc ngủ. Nơi mà với cô anh được viết bằng 2 từ Thế Giới...

Đời trở trêu bỏ anh lại giữa đoạn đường cô bước - dù thật chậm, tiền bạc loà mắt anh. Anh chọn vật chất, thứ có thể làm anh quên quá khứ nghèo khổ như anh nói: “Bằng mọi giá, đỉnh cao nhất anh sẽ đặt chân cùng em lên ” Bây giờ anh đánh đổi cô bằng tất cả, nơi mà anh thay người đi cùng như thay mọi lời nói...

Cô bước vội ra nơi không dành cho mình, mua vài vỉ thuốc an thần, người được sĩ nhìn cô với ánh mắt “Lại thứ tiểu thư, ăn không đi bar, trang điểm ăn bận không ra gì, ôi tuổi trẻ ngày nay” và hỏi: ” Mua nhiều thế chị. Uống ít thôi nhá, nhìn chị sức khỏe không tốt đâu.” Cô khẽ cười: “Để quên” Buông vài bước chân mệt nhoài, say khướt, cô thầm ước rượu là chất tẩy não vĩnh viễn để quên anh, rồi lại khóc, những giọt nước mắt tiếc nuối đau đớn thi nhau tuôn chảy. Nước mưa hnay có vị mặn...

Anh vội nâng chân rời quán cóc quen thuộc. Bà chủ niềm nở: ” Nhìn cậu bánh bao quá mà sống bình dân thế, tôi thích lắm lần sau tôi giảm giá cho. Nhớ ghé nha. Người đâu mà ... ” “Ngày mai con cưới và phải đi nước ngoài rồi bà ạ”. Bà chủ tặc lưỡi, vội lục lọi trong ngăn tủ cũ kĩ, lấy ra 1 hoa hồng bằng len màu đỏ như son.” “Để làm gì vậy bà” - ” Để nhớ”...

Xe anh nhẹ nhàng lăn bánh, say khướt, anh ước ngày mai đừng đến nhanh, anh ước anh đừng tham gia cảnh cô gái ấy, anh ước đừng vì phồn hoa xa ngã mà đánh mất cô, anh ước được sống cuộc sống của chính mình. Và anh khóc, những giọt nước mắt cam chịu hối hận. Nước mưa hôm nay có vị mặn.....

Ngày anh cưới, cô dâu tất nhiên không phải cô, nhưng mẩu đầm cưới màu trắng được thiết kế tinh xảo đích thực là mẩu khi còn sinh viên, anh và cô đều ao ước cắt rời ra mà dán ngay bàn học. Tiếng nhạc vang lên cùng tiếng vỗ tay, cười trong niềm hạnh phúc, người kháo nhau anh chuột sa hủ gạo, kẻ ganh tị cô ta lấy được chồng tốt mã. Cô ta trao tay cho anh đeo nhẫn cưới, nguyện ước...

Bên này mọi người khóc nức trách cô đại đột tự tử lần 2 vì anh. Bác sĩ đang ra sức cứu lấy sinh mạng cô. Tiếng khóc, tiếng trách móc càng lớn hơn khi mọi biện pháp cấp cứu đều vô ích. Diêm vương quyết đón nhận cô vì lòng chung thủy. Tấm khăn trắng bạc màu ôm trọn cô vào lòng...

Nước mắt cô rơi những giọt cuối cùng đại khờ. Cuối cùng cô cũng đủ dũng cảm quên anh đi, đủ dũng cảm xóa anh ra khỏi tiềm thức, uống cạn mọi kí ức về anh.

Tại 1 nhà thờ nào đó, 1 người con gái cũng khóc. Những giọt nước mắt hạnh phúc. Khẽ nói: “Con đồng ý”...